

Angelica Lambru

Căsuța lui Snowie

Povești cu o Pisică

și

douăzeci și două de borcane cu dulceață

Ilustrații de Sorin Mihai Bârgăoan

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Cuprins

Căsuța lui Snowie sau Douăzeci și două de borcane cu dulceață	9
Dulceață de mandarine	
Castelul De-Unde-Nu-Te-Mai-Întorci	13
Dulceață de nuci africane	
Planta cea periculoasă	25
Dulceață de zmeură	
Iacob Karo, câțelul mângălit și micuța fereastră de hârtie	29
Dulceață de piersici	
Cele trei fire de păr de aur ale ȳriașului Părdaur	35
Dulceață de mure	
Stăpânul Pădurii	46
Dulceață de smochine verzi	
Adevărata și miraculoasa poveste a Mărtișorului	50

Dulceată de cîrmale	
Încercarea sultanului Harun al Kebab	62
Dulceată de mere verzi	
Viermisorul care aproape reușise să scufunde o corabie	67
Dulceată de coacăze	
Găiniușa cea roșie	71
Dulceată de frați	
De ce se ascunde iepurele în fîndul vizuinii	75
Dulceată din flori de salcâm	
Regele cù picioare mûrdare	79
Dulceată de cireșe amare	
Pajura imperială	84
Dulceată de rodii	
Chiril și cocorul	87
Dulceată de căpșune	
A mûrit Gandharva Sen!	91
Dulceată de afine	
Vânătorul și vîlpea	94

Dulceața de struguri	
Bijuteriile deșertului	97
Dulceața de lămâie	
Punctul de echilibru	100
Dulceața de trandafiri	
Furtul mireșmelor culinare	104
Dulceața de vișine	
Înțelepciunea prețuiește mai mult decât bogăția	107
Dulceața de prune	
Salem și cuiul	111
Dulceața de pere	
Trei întrebări	115
Dulceața de kaki	
Semănătorul de cūrmați	119
În loc de „Noapte Bună”	123

Căsuța lui Snowie

saù

Doăzeci și două de borcane cu dulceață

Tu nu știi...

A fost odată

O căsuță fermecată

Și-n căsuță o fată mică,

Un pisoi și o bunică...

(Otilia Cazimir, *Poveste de omăt*)

Îi deschidem Poarta în Ziua de Crăciun, binecuvântata zi a Nașterii Domnului, cu lumina colindelor înstelându-i Bradul. Are de toate Căsuța noastră Fermecată: are Brăduț frumos împodobit, un cămin în care duduie focul, o masă așternută cu bunătăți, care își schimbă înfățișarea pentru fiecare și un divan mare, plin de perne pufoase, numai bune să se lase pe ele căpșoare adormite de copii. Mai are Căsuța un Fotoliu adânc și serios, în care se va pierde silueta Povestitorului. Dar mai ales și mai ales, are Căsuța o stăpână cu blană pufoasă,

mers răsfățat și ochi albaștri ca marea cea mai limpede dintre toate apele pământului! O cheamă Snowie; fetița cu codițe i-a spus așa fără să o cunoască, după descrierea prietenului care i-a adus-o în dar și care-i promisese o pisică albă. Pe vremea aceea, Snowie era un pui cu urechi cam lungi, ochi mari și trupușor speriat, mereu gata să se ascundă. Apoi, s-a dovedit că blănița îi era argintie ca a vulpilor dintre zăpezi, dar n-a mai contat! A început povestea noastră de iubire, în care ea, adevărata Regină a Căsuței, inspiră, luminează și veghează toate *Gândurile din Fotoliu*.

Poftiți, intrați, Ușa e deschisă, mereu va rămâne astfel! Fiecare pătrunde într-o căsuță numai a lui, aceasta este Vraja Casei noastre: e a tuturor și a fiecăruia în parte. Își schimbă înfățișarea după chipul, asemănarea, dorința și imaginația Oaspeților. Doar Povestitorul pare că rămâne același. E doar o părere: nici El nu e Unul singur, ci poate fi Bunicuța ta, fetiță cu gropițe în obraji, sau Bunicul tău, ștrengarule cu șapca întoarsă. Poate fi Mama sau Tata, Sora sau Fratele, Mătușa sau Unchiul, ori, pur și simplu, Prietenul. Intrați, luați loc și pregătiți-vă sufletele pentru Poveste...

Îngăduiți-mi doar să-mi potrivesc ochelarii pe nas. Se știe că niciun Povestitor adevărat nu e în stare să citească fără o pereche de ochelari serioși, cu rame negre. Tocmai am băut un ceai cald, cu miere, ca să-mi pregătesc vocea pentru lungul drum de la literele cărții la privirile voastre strălucitoare. Am desăguța fermecată lângă mine, zăresc deja colțul primei povești care se zbate, nerăbdătoare, să iasă și să-mi sară în brațe, ca să fie citită. Neiscodite și nechemate, poveștile vin după bunul lor plac, din toate colțurile lumii, iar dacă unora dintre voi vi se par cunoscute, să nu întoarceți chipul de la ele.

Cu toții știm că adevărata plăcere o simțim atunci când ascultăm Povestea a doua oară și a treia oară... Stați fără grijă, însă, în Căsuța noastră nimic nu trece pentru totdeauna. Timpul e doar un fel de bilet pe care-l arătăm la ușa oamenilor mari, ca să ne lase să visăm liniștiți.

Odată citite, Poveștile vor trece pe raftul verde, de lângă fereastră, ca niște borcane cu dulceață parfumată și vă vor aștepta pe voi să le deschideți, să le gustați, să vă amintiți aroma primei lingurițe luate pe furiș. Și totul va începe din nou, a Doua Oară...

Prima Poveste nu mai are răbdare, împunge în perna Fotoliului. E din ținutul îndepărtat al Spaniei și miroase puternic a mandarine tocmai culese. Vino, Snowie, și cuibărește-te pe Fotoliu! Să începem, deci!

Dulceață de mandarină

Castelul De-Unde-Nu-Te-Mai-Întorci

1. Frații gemeni

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, au fost odată doi frați gemeni, foarte chipeși, care semănau ca două picături de apă. Trăiau la marginea râului și nimeni nu știa de unde au venit. Fuseseră găsiți de o femeie, în grădina ei, în mijlocul unor flori minunate, răsărite și ele din senin. Grădinăreasa s-a întors acasă cu copiii și cu florile, iar din petale a făcut o licoare parfumată pe care a păstrat-o în două șipuri bine închise. Când i s-a întors bărbatul de la pădure (era un harnic tăietor de lemne), i-a povestit cum îi găsise pe copii și au hotărât împreună să-i oprească la ei, în ciuda sărăciei în care se zbăteau. I-au crescut, iubindu-i ca pe proprii lor fii, până când, după câțiva ani buni, tinerii s-au gândit că le-a venit vremea să plece în lume.

— Dragii noștri fii, le spuse grădinăreasa când sosi ceasul despărțirii, noi v-am crescut și v-am iubit ca pe copiii noștri; suntem bătrâni, așa că vom rămâne aici, așteptându-vă să vă întoarceți. Luați, adaugă, în timp ce le întindea sticlulele cu apa de flori, una pentru fiecare, să le aveți, dacă vreodată

vă veți despărți. Atât timp cât licoarea se va păstra limpede, fiecare va ști despre celălalt că e bine sănătos.

Au plecat cei doi frați și, când au ajuns la o răscruce de drum, s-au îmbrățișat și s-au despărțit. Unul a pornit înspre munți, iar celălalt, către mare. Cel care a luat-o înspre munți a mers mult și bine pe drumuri grele până când, ieșind dintr-o pădure de fag, a ajuns la un oraș înconjurat de câmpuri verzi, cu multe porumbare și clopotnițe, unde lumea era foarte tristă.

— De ce sunt toți așa de supărați în orașul acesta, când e atât de frumos? a întrebat-o el pe o femeie care așternea cearșafuri la uscat, pe iarbă.

— Ce mai întrebare! Se cunoaște că ești străin de meleagurile acestea, i-a răspuns ea. Uite de ce: nenorocirea ne-a pătruns în oraș! În seara aceasta, un șarpe cu șapte capete va veni să ne-o ia pe cea mai frumoasă fecioară. Ea este chiar fiica regelui! Chipul îi strălucește ca soarele de primăvară și e tot atât de curajoasă cât o mie de cavaleri. Regele nu vrea să o dea șarpelui, însă fata e de acord, vrea să-l convingă pe monstru să accepte sacrificiul ei și să nu se mai întoarcă niciodată după vreo altă fată din regatul nostru!

— Chiar că e curajoasă și generoasă prințesa! exclamă băiatul. Știți ceva, Doamnă? Eu voi omorî monstrul!

— Doamne, băiete! Tu nu știi ce vorbești!

— Asta se va vedea, răspunse el mândru.

A cerut de îndată să fie primit la rege și i-a declarat acestuia, cu un genunchi în pământ și mâna dreaptă pe inimă, că el va fi cel care va omorî șarpele cu șapte capete. Monarhul, cu un amestec de amărăciune și disperare, i-a răspuns că totul era în zadar, fiindcă șarpele era foarte puternic! Văzându-l, însă, atât de hotărât, s-a înduplecat și i-a îngăduit tânărului să-i ceară tot ce dorește.

El s-a rugat numai pentru un câine, o sulică și un cal; regele i le-a dat, iar băiatul s-a îndreptat către poienița din pădurea de fagi, unde prințesa aștepta resemnată sosirea șarpelui.

— Hei, necunoscutule, pleacă de aici! Ești în mare pericol! a strigat prințesa când l-a văzut pe eroul nostru.

— Am venit să omor șarpele și n-am de gând să mă duc nicăieri până nu-i voi pune capăt zilelor! a răspuns băiatul, prinzând curaj la vederea frumuseții fetei.

În clipa aceea, pământul s-a cutremurat, s-a auzit un urlet îngrozitor, cât zece tunete, și copacii au început să cadă în stânga și-n dreapta, ca spicele coapte de grâu sub ascuțișul secerii. Când au căzut și ultimii fagi care străjuiau poienița, a apărut și șarpele, târându-se peste copacii pe care îi doborâse cu cele șapte capete ale sale și uitându-se în toate părțile deodată.

— Du-te, cât mai ai timp! îi strigă prințesa băiatului, dar el se pregăti să-l înfrunte pe monstru.

— Veniți, prieteni, să-mi săriți în ajutor! și-a chemat el animalele cu un fluierat caracteristic, numai de ele înțeleș.

La auzul lui, câinele și calul, care purta sulică legată de crupă, au ieșit în grabă din ascunzătoare.

Câinele s-a aruncat asupra șarpelui și a început să îl muște de grumazul gros, ramificat în șapte gături. Șarpele și-a dat capetele pe spate, ca să scape de câine, iar tânărul, prinzând momentul potrivit, a pornit în galop, aruncând sulică cu atâta putere și iscusință, încât i-a înfipt-o monstrului chiar în mijlocul inimii.

Atunci căzură la pământ cele șapte capete, iar șarpele își dădu ultima suflare cu un muget care făcu să tremure pădurea întregă.